

16 Μαρτίου 2016

Έλληνες ναΐφ ζωγράφοι στην Ύδρα

[Πολιτισμός](#) / [Εκθέσεις](#) / [Πολιτισμός](#)

[Κατερίνα Χουζούρη](#)

Από την Παρασκευή 25 Μαρτίου έως και τη Δευτέρα 2 Μαΐου, φιλοξενείται στο Ιστορικό Αρχείο - Μουσείο Ύδρας, η έκθεση «Έλληνες Ναΐφ Ζωγράφοι», που περιλαμβάνει έργα από τη Συλλογή Χρήστου και Πόλλυς Κολλιαλή, σε επιμέλεια της Ιστορικού Τέχνης Ίριδας Κρητικού. Στη Συλλογή τους, που αποτελεί μία από τις πληρέστερες του είδους και που αριθμεί περισσότερα από 100 έργα στο σύνολό της, ανήκουν σημαντικοί εκπρόσωποι της Ναΐφ Ζωγραφικής, Έλληνες και Κύπριοι.

Θεοφίλης, Ξελάκωμα

Για πρώτη φορά η έκθεση παρουσιάζεται στην Ελλάδα, μετά τις πολύ επιτυχημένες παρουσιάσεις της στο Σισμανόγλειο Μέγαρο στην Κωνσταντινούπολη το 2013, το Devcihan Kültür Merkezi στην Αδριανούπολη το 2014 και το Μουσείο Ναΐφ Τέχνης της Λετονίας στην Ρίγα το 2015.

Ιωάννης Ράππας, Υβραΐκο παντοπωλείο

Η έκθεση, συγκεντρώνει περισσότερα από 50 έργα σημαντικών Ελλήνων Ναΐφ ζωγράφων και εστιάζει στην ελληνική παράδοση και την καθημερινή ζωή στην πόλη και την ύπαιθρο: θρησκευτικές και κοινωνικές τελετές ή παραδοσιακά πανηγύρια που αποδίδονται με αυθόρμητη παραστατική και αφηγηματική γλαφυρότητα, εκφραστικές εικόνες εναλλασσόμενου μόχθου και λιγοστής σχόλης, ξεχασμένες σήμερα γεωργικές ασχολίες αλλά και εύγλωττες σκηνές που επαναφέρουν στο βλέμμα του θεατή, πολύτιμες ιεροτελεστίες και νοσταλγικές αστικές μνήμες, πλημμυρισμένες από φωνές σαλεπιτζήδων, πλανόδιων μικροεμπόρων και αυτοσχέδιες σκηνές λαϊκών караγκιοζοπαιχτών, ειδυλλιακά τοπία που προέρχονται και διαφυλάσσουν με τρόπο ανεξίτηλο στο πέρασμα των δεκαετιών το νησιωτικό, το ηπειρωτικό ή το αστικό περιβάλλον του δημιουργού τους, η Θεσσαλία και η Μυτιλήνη, η Αθήνα, η Πλάκα και η Ακρόπολη, η Κύπρος, αλλά ακόμη η Σμύρνη και η Κωνσταντινούπολη, συνθέτουν ένα πολύχρωμο και παλλόμενο πανόραμα με ισότιμη ιστορική, λαογραφική και αισθητική αξία.

Γιώργος Καγκάρας, Γυρνώντας στην στάνη

Η επιμελήτρια της συλλογής Ίρις Κρητικού γράφει για τον όρο ναΐφ, ότι «Η τέχνη Ναΐφ (Naïve art) χαρακτηρίζεται συνήθως από μια παιδικού τύπου απλοϊκότητα, τόσο στην επιλογή της ύλης και του θέματος όσο και στην τεχνική ή τη γραφή. Διεθνής πλέον λέξη, προέρχεται από τη Γαλλική *naïve* ... Η αδέξια ή εσφαλμένη γεωμετρική προοπτική που θυμίζει παιδική ιχνογραφία ή μεσαιωνική μετωπική ζωγραφική, η εντατική εμφάνιση της μορφής του θέματος και η ισότιμη, χονδροειδής χρήση του χρώματος σε όλα τα πλάνα της σύνθεσης χωρίς σβήσιμο στο βάθος, η ισότητα χωρίς σκίαση στην απεικόνιση των λεπτομερειών σε όλα τα επίπεδα της σύνθεσης, αποτελούν κάποια από τα πλέον αναγνωρίσιμα χαρακτηριστικά της ναΐφ (ή ψευδο-ναΐφ) τέχνης...».

Γιάννης Θεοφίλης, Ο γάμος

Σε ό,τι αφορά στους εκπροσώπους της ναΐφ ζωγραφικής στην Ελλάδα, η Ίρις Κρητικού σημειώνει ότι: «Η ανακάλυψη και αποδοχή της λαϊκής ναΐφ ζωγραφικής στην Ελλάδα, συνδέεται σε μεγάλο βαθμό με την ανακάλυψη του Θεόφιλου μετά το 1929, από τον τεχνοκριτικό Ελευθεριάδη-*Tériade*. Το έργο του Θεόφιλου και αντίστοιχα η λαϊκή ναΐφ τέχνη, αγαπήθηκε από τη γενιά του '30 και την ελληνική διανοήση, καθώς -ορθά- έγινε αντιληπτή ως ο χαμένος κρίκος μεταξύ της αρχαίας και της νεότερης ελληνικής τέχνης...»

Κατερίνα Χουζούρη

<http://bitly.com/22n5JPv>